

Vertrouwen

Psalm 56

²Wees mij genadig, God, want ze bedreigen mij,
de hele dag bestoken en bestrijden ze mij.

³Mijn tegenstanders bedreigen mij, heel de dag,
en bestrijden mij vanuit hun hoge vesting.

⁴In mijn bangste uur vertrouw ik op u.

⁵Op God, wiens woord ik prijs,
op God vertrouw ik, angst ken ik niet,
wat kan een sterveling mij aandoen?

⁶Hun woorden krenken mij de hele dag,
tegen mij zijn hun boze plannen gericht.

⁷Ze wachten hun kans af
en bespieden mijn gangen,
loerend op mijn leven.

⁸Gaan zij hun straf ontlopen?
Toon uw toorn, God, en sla dat volk neer!

⁹Mijn omzwervingen hebt u opgetekend,
vang mijn tranen op in uw kruik.
Staat het niet alles in uw boek?

¹⁰In het uur dat ik u aanroep wiken mijn vijanden,
want dit weet ik: God staat mij terzijde.

¹¹Op God, wiens woord ik prijs,
op de HEER, wiens woord ik prijs,

¹²op God vertrouw ik, angst ken ik niet,
wat kan een mens mij aandoen?

¹³Aan u, God, heb ik geloften gedaan,
met dankoffers wil ik u betalen,

¹⁴u hebt mijn leven aan de dood ontrukkt,
mijn voet voor struikelen behoed.

Nu kan ik wandelen onder Gods hoede
in het licht van het leven.

Romeinen 8

Want de schepping is ten prooi aan zinloosheid, niet uit eigen wil, maar door hem die haar daaraan heeft onderworpen. Maar ze heeft hoop gekregen, ²¹omdat ook de schepping zelf zal worden bevrijd uit de slavernij van de vergankelijkheid en zal delen in de vrijheid en luister die Gods kinderen geschonken wordt. ²²Wij weten dat de hele schepping nog altijd als in barensweeën zucht en lijdt. ²³En dat niet alleen, ook wijzelf, die als voorschot de Geest hebben ontvangen, ook wij zuchten in onszelf in afwachting van de openbaring dat we kinderen van God zijn, de verlossing van ons sterfelijk bestaan. ²⁴In deze hoop zijn we gered. Als we echter nu al zouden zien waarop we hopen, zou het geen hoop meer zijn. Wie hoopt er nog op wat hij al kan zien? ²⁵Maar als wij hopen op wat nog niet zichtbaar is, blijven we in afwachting daarvan volharden.

Psalm 56 is een pittig gebed!

*²Wees mij genadig, God, want ze bedreigen mij,
de hele dag bestoken en bestrijden ze mij.*

Heb je zo'n gebed ooit al gebeden?

Letterlijk of figuurlijk... Het overkomt ons wel eens!

De psalmdichter kijkt terug op een moeilijke periode, waarin hij moest volhouden. Zijn belagers gingen tot het uiterste. De hele dag werd hij achternagezeten. Hij riep God... in zijn bangste uur... hij werd opgejaagd op leven en dood.

Het is een psalm van David, staat er in de inleiding. Hij beschrijft een verschrikkelijke achtervolging door de eeuwige vijand, de Filistijnen.

Hij werd gekrenkt en beledigd. Hij werd bespioneerd de hele dag. Men stond hem naar het leven. Hij weende in de strijd.

Hij vraagt aan God om zijn tranen in een kruik op te vangen.

Opmerkelijk is de herhaling van een zinnetje: Ik heb geen angst. Mensen kunnen mij niets maken...

Iedereen maakt ze mee, situaties die bijzonder moeilijk zijn om door te komen. Er zijn twee redenen waarom iets moeilijk om te dragen is ... de intensiteit of de duur van de beproeving.

Ook in coronatijden zien we deze twee zaken terugkomen. De intensiteit van het lijden van al die duizenden die op intensieve zorgen al zijn behandeld geweest en nog liggen. De intensiteit van het werk van verzorgenden die nu extra ook nog vervanging van een familielid moeten zijn, voor velen ver buiten de comfortzone. We zien ook de duur van de bedreiging. We snakken ernaar ons normale leven weer te kunnen opbouwen. Maar het is nog lang niet zover en er zijn stemmen die zeggen dat het niet meer terugkomt, zelfs, dat we ons zullen moeten aanpassen.

Ook zonder coronacrisis is er veel intens lijden. We denken misschien in de eerste plaats aan ziekte, maar er zijn ook zeer veel situaties die erg moeilijk zijn om in te leven. Denken we gezinnen met huiselijk geweld waar ook kinderen bij betrokken

zijn. Zelfs een scheiding is vaak geen echte uitweg. Denken we aan mensen die gepest worden of gestalkt worden, die zich als opgejaagd wild voelen, letterlijk ziek worden van een situatie die maar blijft duren en waar de bevoegde instanties in praktijk vaak weinig kunnen doen dan therapie aanraden. De stress in mensenland is veel en is groot. Een niet te onderschatten ondergraver van onze gezondheid en van ons kwaliteitsvol leven.

Wanneer mensen lange tijd lijden, raken ze ook vriendschappen kwijt. Want je kunt hetzelfde geen honderd keer herhalen, als mensen er niets aan kunnen doen. En toch moet je ook je lijden kwijt. Komt erbij dat in het donker van de nacht er meest geleden wordt. En dan is maar één meer die je kunt storen...

En dat is God.

Gek genoeg kun je op zo'n momenten, nadat je eerst een uur bij Hem hebt uitgehuild, een soort van rust ervaren. Je ervaart als het ware... zijn belofte. Het komt goed. Zelfs al denk je dat jouw situatie niet goed komt, toch kun je rust ervaren, kracht, moed, datgene wat je nodig had.

Het is alsof je mag proeven van het beloofde land. Alsof de belofte van God eventjes heel dichtbij komt, om je te garanderen: het is er echt, hoor en het komt er ook. Ik vermoed dat veel bijbelschrijvers dat ook ervaren hebben.

In deze tijden horen we mensen twifelen aan zekerheden. We letten erop niet in overstromingsgebied te gaan wonen, of laten ons goed verzekeren, maar het weer maakt geitenbokkensprongen die niet meer eigen zijn aan maart of april. We doen sport om fit te zijn, maar blijkt dat profvoetballers ook tot het uiterste moeten gaan om covid-19 te overwinnen... Voor jongeren was er één ding zeker, dat is school en examens.

Waarop kun je nog vertrouwen?

Wat blijft er echt door alle stormen heen rechtopstaan? Op wie kun je echt aan? Wie is er ALTIJD voor je? Vanwaar komt je hulp als er geen hulp meer is?

We komen altijd bij dezelfde uit. Logisch. Hij is de ene, de enige, de Eeuwige. Hij wordt beschreven als een rots, iets dat vaststaat, onwankelbaar, trouw.

Mensen leren in deze tijd het brugje overgaan.

Vanuit zijn belofte kàn God namelijk wel druppels laten overvloeien, zodat er iets gebeurt in jouw leven of in je perceptie van het leven... Maar wezenlijk is het niet zo dat alles goed komt in ons dagelijks concrete leven zoals wij dat voor ons zien. Soms zijn onze kinderen echt in gevaar, soms snijdt het leven heel hard en soms komt er geen happy end. Het vertrouwen dat alles goed komt is voor de gelovige van een andere aard dan van de niet-gelovige. Meestal vraag ik aan gelovigen wat naïviteit, maar het lijkt mij eerder naïef om in deze coronacrisis bijvoorbeeld op niet-gelovige basis te zeggen: het komt wel weer goed. Wat met de mensen die eraan overleden zijn, wat met de mensen die geen waardig afscheid hebben kunnen nemen, wat met de mensen die zo ziek zijn geweest dat er blijvende schade is... - Paulus noemt dat de slavernij van de vergankelijkheid - het komt niet altijd goed in het leven.

Maar bij God, uiteindelijk, mogen wij erop vertrouwen dat het wél goedkomt, dat we in Zijn Hand zijn en dat Hij het werk van zijn handen niet loslaat.

Paulus schrijft over barensweeën en over zuchten, over zinloosheid en lijden. Hij weet het wel. Hij heeft het zelf ook langs alle kanten ondervonden hoe hard het leven kan zijn en nog niet in het minst door wat mensen elkaar aandoen.

Maar hij schrijft ook over hoop.

De hoop waarin wij leven. En waaruit bestaat de hoop? Zij is een belofte. De belofte dàt het goedkomt. Uiteindelijk. En dat is soms het enige waaraan wij ons kunnen optrekken, maar het is ook wérkelijk iets waaraan we ons mogen optrekken. Het zal niet wankelen, het zal niet vallen. God is trouw, zijn trouw reikt tot in eeuwigheid. Dat heeft Hij ons vooral in Jezus laten zien. Jezus was de belofte van God in eigen persoon. Ook in Hem kunnen we zien dat het goedkomt, dat de wereld geheeld en genezen zal worden, in Hem en door Hem, die ons liefheeft.

Als wij hopen op wat nog niet zichtbaar is, blijven we in afwachting daarvan volharden.

Eeuwige, standvastige God,

Hoe zouden wij wankelen als wij U niet kenden.

U hebt de groten der aarde aangesproken en zij hielden vast aan U.

Door de stormen van het leven hebt u mensen heengesleurd,

Kracht gegeven, nieuwe moed, een nieuw lied in de mond.

Heer God,

Bij u willen we komen, met de zorgen van de mensen om ons heen, en de zorgen van ons eigen hart. Wij mogen die aan U geven.

Soms voelen wij ons machteloos, in een eigen situatie, of bij iemand in onze naaste omgeving. Dan voelen wij ons zo klein, als er niets is wat we kunnen doen om de situatie om te keren. Wilt u ons dan de moed geven om vol te houden het goede te doen.

Wilt u in de stilte van dit moment onze zorgen aannemen en onze dankbaarheid...

Dank u, Heer, dat wij op U mogen rekenen, dat uw belofte onze houvast mag zijn.

Dank u, in de naam van Jezus! Amen.